

Afsender er enhver fysisk eller juridisk person, der afgiver ordre om udførelse af en grænseoverskridende pengeoverførsel til fordel for en modtager (jf. direktivets artikel 2, litra h). Loven finder ikke anvendelse, hvis afsender er et institut som angivet i stk. 6, men gælder i øvrigt uanset, om afsender er erhvervsdrivende eller forbruger.

Modtager defineres i direktivets artikel 2, litra i, som den endelige modtager af en grænseoverskridende pengeoverførsel, som får det overførte beløb stillet til rådighed på en konto, som han kan disponere over.

Forslaget omfatter ikke pengeoverførsler ved checks og betalingskort. Disse betalingsinstrumenter er reguleret i henholdsvis checkloven og lov om betalingskort m.v.

Stk. 5 indeholder en definition af begrebet »institut«.

Som institutter anses alle fysiske og juridiske personer inden for Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med, der som led i deres erhvervsvirksomhed medvirker ved udførelsen af grænseoverskridende pengeoverførsler. Fysiske og juridiske personer, der i enkeltstående tilfælde medvirker ved udførelsen af grænseoverskridende pengeoverførsler, anses ikke som omfattet af loven.

Afgrænsningen af lovens anvendelsesområde er funktionsbestemt, idet det er instituttets udførelse af grænseoverskridende pengeoverførsler, der medfører, at instituttet anses for omfattet af loven. Virksomhedens art i øvrigt er således uden betydning for lovens anvendelse. Foruden pengeinstitutter kan eksempelvis vekselkontorer tænkes omfattet af loven.

Loven opererer med betegnelserne »afsenders institut«, »modtagers institut« og et »formidlende institut«. Ved formidlende institut forstås et institut, der hverken er afsenders eller modtagerens institut, og som medvirker ved udførelsen af en grænseoverskridende pengeoverførsel. Dette vil typisk være en korrespondentbank, som afsenders institut samarbejder med. Et formidlende institut kan dog også være valgt af afsender eller modtagers institut.

Bestemmelsens 2. led fastslår, at filialer og forretningssteder af samme institut betragtes som særskilte institutter, når de medvirker ved udførelsen af en grænseoverskridende pengeoverførsel. Dette medfører, at det enkelte filial/forretningssted har et selvstændigt ansvar efter lovens bestemmelser. Ansvaret er afhængigt af den rolle, som instituttet/filialen har påtaget sig i forbindelse med den pågældende pengeoverførsel, uanset om institutterne tilhører samme koncern (jf. direktivets artikel 2, litra d).

Hvis en ordre modtages i en filial af et stort pengeinstitut, sendes ordren normalt videre til hovedsædet, hvorfra ordren normalt sendes til en bank (eller bankens egen filial) i det land, hvor ordren skal udbetales. Denne bank betegnes normalt korrespondentbank. Hvis den pågældende bank ikke har en afdeling i nærheden af den endelige betalingsmodtager, vælger korrespondentbanken sin nærmeste korrespondent til at gennemføre ordren. Hvert af disse led i transaktionskæden betegnes som et institut.

Stk. 6 bestemmer, at loven ikke finder anvendelse på pengeoverførsler, hvor afsender er et instituttet som nævnt i stk. 5, eller anden nærmere angiven finansiel institution.

Opremsningen i nr. 1-5 svarer indholdsmæssigt til artikel 4, stk. 1 i Rådets forordning (EF) nr. 3604/93 af 13. december 1993 om fastlæggelse af definitioner med henblik på gennemførelse af forbudet mod privilegeret adgang til traktatens artikel 104 A. Efter artikel 4, stk. 1 i denne forordning defineres finansielle institutioner som kreditinstitutter², forsikringsselskaber³, investeringsinstitutter⁴, investeringselskaber⁵ samt alle andre foretagender eller institutioner med aktiviteter af tilsvarende art som de selskaber, der er nævnt i de ovenstående led, eller hvis hovedvirksomhed består i erhvervelse af beholdninger af finansielle aktiver eller omdannelse af finansielle fordringer.

Efter stk. 7 kan spørgsmål vedrørende udstrækningen af lovens anvendelsesområde forelægges økonomiministeren.

I stk. 8 gives økonomiministeren hjemmel til at fastsætte regler om udvidelse af lovens anvendelsesområde. Således vil der ved bekendtgørelse kunne fastsættes regler, der medfører, at danske institutters medvirken ved grænseoverskridende pengeoverførsler til og fra andre lande end de i stk. 1 og 2 nævnte omfattes af loven.

Udvidelsen forudsætter, at det pågældende lands lovgivning indeholder regler om institutternes forpligtelser og rettigheder, som svarer til denne lovs § 1, stk. 3-6 og 9 samt kapitel 3 og 4. Betingelsen er indsat for at sikre, at de danske institutter har regresret over for institutter i andre lande. Ved en udvidelse af anvendelsesområdet må der tages særskilt stilling til, om det pågældende lands valuta skal omfattes helt eller delvist af lovens anvendelsesområde. Det pågældende lands valuta kan kun omfattes fuldt ud af lovens anvendelsesområde, såfremt denne valuta også er omfattet af den tilsvarende lovgivning i de øvrige EU-lande. I modsat fald vil overførsler inden for EU i dette lands valuta ikke være omfattet af lovens anvendelsesområde.